

[Ninn-Hansen.]

punkt. Først efter at oppositionen havde fremsat sit forslag til beslutning om rigsretstiltale, tog regeringen omsider et initiativ. Næsten 3 måneder efter at regeringen havde fået kendskab til dommerudvalgets første beretning, anmodede den dommerudvalget om at fortsætte undersøgelserne.

Vi har ikke villet fremsætte nogen kritik mod regeringen for iværksættelsen af disse nye undersøgelser, idet vi selvfølgelig regnede med, at der ved sagens videre behandling ville blive taget hensyn til det resultat, dommerudvalget nu nåede frem til. Det kunne måske ellers opfattes som noget mærkværdigt, at regeringen efter at have forholdt sig passiv i næsten 3 måneder anmoder 3 dommere, hvoraf de 2 er medlemmer af rigsretten, om at foretage en fornyet overvejelse på et tidspunkt, hvor et stort mindretal i folketinget har stillet forslag om rigsretsbehandling af sagen og dermed har lagt alle yderligere undersøgelser over til den forundersøgelse, der kan finde sted i forbindelse med en rigsretssag. Jeg synes jo nok, at denné fremgangsmåde kan give anledning til visse overvejelser med hensyn til betimeligheden af at anvende dommere til delvis politimæssige opgaver, og især bliver det vel betænkeligt, når det drejer sig om dommere ved den højeste ret, den eneste ret, der kan træde i funktion i disse tilfælde, nemlig rigsretten.

Der var en afgørende forskel på dommerudvalgets konklusioner i den første og den anden beretning. Bevismæssigt herskede der ikke længere ved afgivelsen af den anden beretning den usikkerhed om ansvarets placering, som tilfældet var i august måned. Dommerudvalget var nået til den overbevisning, at der var et væsentligt indicium for, at minister Kjærboel var blevet bekendt med den første kaptajnserklæring, men noget fuldstændigt bevis forelå der ikke. Den nye konklusion kunne kun styrke den opfattelse, at en rigsretssag måtte være aldeles nødvendig, såfremt man ikke ville indtage det standpunkt, at det var ganske ligegyldigt, om et ansvar blev placeret. Hovedresultatet af dommerudvalgets nye undersøgelser måtte være, at nu var mulighederne til stede for at få en fuldstændig opklaring og ansvarsplacering i sagen. Det

halve bevis kunne gøres til et fuldstændigt bevis, hvis alle de muligheder, rigsretsloven og vor retsplejelov indeholder for at fremskaffe beviser, blev bragt i anvendelse.

For oppositionen blev det derfor en meget stor overraskelse, at en repræsentant for regeringen, den højtærede justitsminister, viste en overvældende interesse for at påvise vanskelighederne ved gennemførelse af en rigsretssag i stedet for at modtage venstres og det konservative folkepartis forslag som en håndsrækning til at få sagen opklaret. Gennemføres det af regeringspartierne nu fremsatte dagsordensforslag, nægter folketingets flertal og regeringen at gøre et forsøg på at få denne for parlamentarismen så sørgelige sag opklaret og afgjort. Gennemføres oppositionens forslag til beslutning om rigsret, følger vi forfatningens vej til fastlæggelse af ansvaret for et brud på de parlamentariske principper.

På baggrund af den kritik, der blev fremsat over for vort forslag ved første behandling, har vi i udvalget undersøgt, om der fra anden side var ønske om ændringer. Sådanne ønsker er ikke blevet fremsat, og vi har derfor ikke fundet nogen anledning til at ændre det oprindelige forslag, som vi mener opfylder alle krav, der kan stilles til et forslag af denne art. Den højtærede justitsminister har tidligere i det høje ting fremsat en række indvendinger mod forslaget og har kommenteret de paragraffer i straffeloven, der kunne bringes i anvendelse. Det ærede medlem fru Edel Saunte efterlyste her i dag vor begrundelse og efterlyste en gennemgang af de straffelovsbestemmelser, der kan bringes i anvendelse. I den anledning skal jeg give en yderligere begrundelse for, at det vil være forsvarligt og rigtigt at gennemføre vort forslag til beslutning om tiltalerejsning, idet jeg henviser til de bemærkninger om beviset, der blev fremsat af det ærede medlem hr. Henry Christensen, og som jeg helt kan tilslutte mig.

Det må stå enhver klart, at såfremt blot én straffelovsparagraf allerede efter de foreliggende beviser må anses for overtrådt, da har folketinget pligt til at indlede retsforfølgning. Det må endvidere være klart, at dersom der er rimelig grund til at antage, at en yderligere bevisførelse vil vise,